

SLOVENSKI NAROD.

Imaja vsak dan sveder, izimši nedelje in praznike ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vsa leta 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. na mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za ostanila plačuje se od štiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je na Kongresnem trgu št. 12.

Upravnistvu naj se blagovoliijo pošiljati naročnine, reklamacije, ostanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vseslovenski shod.

(Izv. dopis.)

Iz Celovca, dne 10. julija.

Akoravno prevladujejo Slovani v Avstriji po številu, vendar niso deležni istih pravic, kakor njihovi nasprotniki, to pa vsled krivičnega volilnega sistema. Dosedanje vlade niso bile Slovanom prav nič prijazne, in nobena izmed njih se ni upala izvesti drž. osnovnih zakonov. Ti zakoni so za Slovane še dandanes iluzorični.

Pokojni Taaffa, ki je celih 14 let ministroval, je pa spoznal, da tako ne more več dalje iti, in je predložil državnemu zboru novo volilno reformo, po kateri naj bi socialno vprašanje našlo pot v parlament in naredilo konec narodnostnim bojem.

Toda Nemci so Taaffu izpodmaknili ministerski stolec, in s tem seveda pokopali tudi njegov načrt volilni reformi.

Sele Badeniju se je posrečilo, to važno reformo doznati, seveda je precej drugačno prirejeno, kakor je bila ona Taaffejeva; a po novih volitvah prišlo je v avstrijski parlament precej več Slovanov, kakor jih je bilo prej. Ti so se združili in s pomočjo nemških klerikalcev osnovali odločno in — kakor se zatrjuje — nerazdružljivo večino.

Spoznanje, da proti Čebom nobena vlada ne more izhajati, in da proti njim ni doseči pogodbe z Ogersko, je napotilo grofa Badenija, da je izdal jezikovne naredbe za Češko in Moravsko, in te so provzročile sedanjí politični položaj.

Nemci so se naredbam uprli s tako silo, da je bila vlada primorana zaključiti državni zbor. To ni nič pomagalo, kajti Nemci so mej narodom obudili mogočno gibanje, katero še vedno narašča.

Zdaj sklicujejo shod za shodem. Shod v Hebu je vlada sicer prepovedala, kar nemškemu gibanju ne bo na škodo, dovolila pa je shod v Celovcu. Vsi ti shodi izpričujejo, da je v s e nemštvo solidarno v boju proti ravnopravnosti s Slovani.

V obzired temu dejstvu ne smejo Slovani dalje rok križem držati. Čehi so se prvi ganili. Praški župan dr. Podlipny je te dni povabil zastopnike iz cele Češke, Moravske in Šlezije na zaupen pogovor v kraljevo Prago, in tudi Poljaki, ki so bili dosedaj precej hladni, začeli so se gibati in nameravajo sklicati tak shod v Tešin.

Kaj pa mi Slovenci? Ali za nas ne veljajo ustavni zakoni? Bodemo li mar spali vedno in vedno in mirno gledali to nezaslišano počenjanje naših najljubejših nasprotnikov Nemcev, mi Slovenci, ki bi že davno morali ineti tudi take jezikovne naredbe? Ali naj mar odobravamo, kar se počenja mej nami na pr., da se je po listih proglasila v nekdanjem slovenskem Celovcu koroška dežela za čisto nemško deželo? Kaj bomo dopustili, da se proglasa 130 000 Slovencev na Koroškem kot nekaka ničla, ki so samo senca teh nemških močednežev?

Vsak pravi Slovenec bi mogel na ta vprašanja odločno in razjeto odgovoriti, da nikakor ne dopustimo več tega, da bi bili mi le nekaki blapci nemških gospodarjev, da ne pustimo še nadalje pometati z nami, kajti tudi pri nas je postala vreča že polna prenašanih krivic, in se bo skoro in skoro odvezala. Ne bomo tu še jedenkrat navajali vnebovpijočih krivic, ki se nam godé sto in sto let, ampak opozoriti hočemo le na najnovejša imenovanja personalij. Kdo se ne spominja, da smo dobili pri nas na Koroškem za deželnega šolskega nadzornika nekega Pallo, ki niti besedice ne ume slovenskega jezika, kdo ne pozna zagrizenega nasprotnika Slovencev, ravnatelja celovškega učiteljskega Baltazarja Knapitscha? Imenovan je sedaj zopet germanist Lampel za nadzornika slovenskega šolstva na Štajerskem, na Goriškem hočejo nam zopet veliti za predsednika goriškega porotnega sodišča našega krutega nasprotnika, nekega Visinija. Najslabše pa je v Trstu, kjer celó Slovence gonijo iz mesta in jim prepovedujejo, da bi se v njem sploh pokazali.

Sleharji Slovenec, ki se kličekaj zaveda, da se pretaka po njem slovenska kri, ne sme tega več mirno gledati, ampak skrajni čas je že, da tudi on jedenkrat nastopi nasproti germaniki in italijanski iredenti. Slovenci, ganimo se tudi mi! Kakor delajo naši bratje na severu in vzhodu, tako je tudi naša dolžnost, da pokažemo našim nasprotnikom, da slovenski živelj še živi, akoravno je bil sedaj toliko časa teptan, da je zopet vstal in se prebudil iz svojega dolgotnega spanja. Ali bi ne kazalo tudi nam prirediti tak slovenski strankarski

shod, in sicer nekaj protishod strankarskemu shodu nemških poslancev iz planinskih dežel? Po-vejmo našim sodom, da v planinskih deželah prebiva še veliko in veliko slovenskega naroda, s katerim bo treba tudi skoro obračunati. Dovolj je krivic!

V ta namen naj bi se čim prej sterili potrebni koraki. Po naši sodbi bilo bi najbolje, ako bi akcijo začel ljubljanski župan kot načelnik stolnega mesta kranjskega, kot načelnik prve slovenske občine, središča vseh Slovencev, a na shod bi morali priti vsi slovenski in hrvaški državni in deželni poslanci in zaupni močje iz vseh slovenskih kronovin. Na shod bi se seveda ne smelo nositi, kar razdvaja stranke, le to, kar jih spaja, to je pa vprašanje, kako zagotoviti slovenskemu narodu obstanek in napredek.

Vseslovenski proti „parteitag“ v Celovcu ali v Celju, kot protest proti narodnostnim tirjavam naših nasprotnikov je neizogibno potreben. Naš življenjski interes zahteva, da kolikor mogoče paralizirujemo demonstrativno nastopanje Nemcev.

Koroški Slovenci apelujemo tem potom na svoje slovenske brate, naj uvažujejo to misel, in apelujemo na ljubljanskega župana, naj se ravna po vzgledu praškega župana, naj bi bil tak shod dokaz, da smo Slovenci v narodnostnem oziru, navzlic obstoječim strankarskim nasprotstvom, vsi jedini, vsi solidarni, da nam vsem kipi iz srca glas: Naprej, zastava Slave!

V Ljubljani, 13. julija.

Avstrijski Nemci se organizujejo za najbrezobzirnejši boj proti enakopravnosti Slovanov. V nedeljo je bil v Celovcu strankarski shod nemške ljudske stranke, na katerem se je sprejela resolucija proti jezikovnim naredbam in sklenil najodločnejši boj zoper sedanjo vlado. Tudi na Dunaju so imeli nemški veleposelniki shod, na katerem so proglasili svojo solidarnost z nacionalnimi strankami. V Hebu na Češkem pa se je zbralo navzlic prepovedi preko 10.000 demonstrantov pod vodstvom drž. poslancev Funke, Per-

LISTEK.

Slika Marije.

(Noveleta. — Spisal Ivan Breščan.)

(Konec.)

IV.

Temna noč je.

V samostanu je že davno vse pospalo, saj je ura odbila že dvanajst. Tudi v samostanski cerkvi je vse mirno, davno je že potihnila večerna slovesnost lavretanskih litanij. Vse je odeto s sveto tišino, le sem ter tja se vidi plapajoče utripanje večne luči pred oltarjem, ali pa čuje zvenenje stekel v oknu na kupoli, s katerim se igra viharni veter, ki je pripodil s seboj temnosivih oblakov.

Sedaj se odpro vrata zakristije, in visoka postava, odeta v meniško kuto, stopi tiho v cerkev.

Marijan je; svojo vsakdanjo molitev opravlja.

A kako nenavaden je danes izraz njegovega obraza! Upala lica, temno čelo, pogled njegov, globoko udrté oči z zategnjenimi obrvmi — vse to priča, da mu srce razjeda silna dušna boleost.

Omahujočega koraka se približa oltarju, poklekne pred stopnicami ter prične goreče moliti.

„Odpusti mi, Marija! Glej v prahu klečim pred Teboj ter Te prosim pomoči! Kolikrat sem se k Tebi zatekel, in vselej si me utešila, zscelila si mi moje srčno rano; saj samo Ti veš, kaj mi razjeda srce, kaj me navdaja z obupom, pred katerim me varuješ Ti, božja mati!“

„Ad Te clamamus exules filiae Evae. Ad Te suspiramus gementes et flentes in hac lacrimarum valle...“

Ja beseda mu je zastala, ustnice njegove pa so trepetale še dalje. V duhu pred Marijanom razvijala se je vsa njegova preteklost, zrl je slike iz davnih dnij... Videl je lepega mladeniča s širokim klobukom, kako se raduje na strani krasnega dekleta, čutil je še sladkost prvega poljuba z njenih ustnic pri slovesu ter — okušal trpke grenkosti ločitve in nezvestobe.

Ko je Marijan tako utopljen v spomine nekdanjih dnij ležal na kolenih pred oltarjem, zroč v podobno Marije, katero je večna svetilka le slabo razsvetljevala, tako, da je bilo le sem ter tja, kadar je lučica nekoliko vplamtela iz rudečega stekla, mogoče razločiti lepe poteze njenega obraza: zdrevili so se zunaj visoko pod nebom težki oblaki, in

od daleč se je začulo votlo gromenje bližajoče se nevihte.

Zvenenje stekel v oknih je probudilo Marijana iz sanj. Skočil je po koncu ter se plašno ozrl krog sebe. A vse je bilo zopet tiho in mirno, le odprto okno visoko gori v kupoli je udarilo z močjo ob zid, in samotni jek mu je odmeval po cerkvi.

„Kako čudno mi je danes pri srcu! Sa li ni čul glas? — Z grešno dušo sem prestopil danes prag Tvojega svetišča, mogočni Bog! Zato me sedaj vse plaši, zato me motijo v molitvi k Tebi spomini iz moje mladosti. In vendar mi je molitev jedino razvedrilo! Saj ga ni na svetu lepšega užitka nego je v molitvi, ko se more vzdihniti k Tebi: Servi inuites sumus, misericordia Domini! — Vse svetno je ničevno, vse je puhla praznota. Vanitas vanitatum omnia in hoc mundo.“

Le Ti si večna neizpremenljiva moč, ki se razodevaš v vsem stvarstvu, v vseh rastlinah na zemlji, od najmanjše zajedalke do stoletnega hrasta v tisočletnih pragozdih, v vseh živalih, od nevidnih infuzorij do največjih merskih velikanov. Ti si vse-mogočna sila, ki družiš v glavi zemeljskega črviča človeka atome po neznanih nam začetih v vzvišene

gelt, Schücker, Iro, Kindermann i. dr. S silo so hoteli na zbirališče, a policija iz Heba in Prage, pa žandarmerija in vojaštvo so jih razgnali. Z okna mestne hiše je peviljal posl. Funke narod na vstrajen odpor ter v imenu svojih tovarišev prisegal, da ne odneha, dokler ne bodo jezikovne naredbe uničene. Dogodilo se je mnogo hrupnih demonstracij, mnogo ljudi je bilo aretovanih, precej ranjenih in poškodovanih. Velikanska zazburjenost vlada med češkimi Nemci, katero so zakrivali le poslanski hujšaki, ki hočejo biti popularni. Nemci nočejo priznati Slovanom pravice do uradnega jezika, s tem le kažejo, kako krivični in reakcijski so. To pa naj bo la nov povod, da se združijo slovanske stranke tem tesnejše ter se bore brez vsake separatistične sebičnosti v slogi zoper skupnega nasprotnika, ki mora odnehati.

Patrijarh Jurij Branković, ki je udan služabnik Madjarov, se kani baje odpovedati svojemu dostojanstvu, ker je večina cerkvenega kongresa narodna. V Budimpešti je bila vsled tega ministerska seja. Madjari upajo, da se posreči vendar le še patrijarhu s pomočjo kraljevega komisarja barona Nikolca prisiliti večino, da sprejme statute v smislu vlade in doseči zblizanje kongresa z madjarsko vlado. Bržčas pa je ta nada — jalova, in Branković se bo moral posloviti.

V ogerski zbornici se najbolj očito kaže visoka kultura madjarskega viteškega naroda. Minister Perczel se mora v potu svojega obraza truditi, da dokaže: razsejani in pobeljeni niso „junaki“, državni poslanci se za to ogorčeni potegajo za „najboljše sinove naroda“ ter zahtevajo, da se v Budimpešti prepove vsaka javno izgovorjena nemška beseda. Tretji zahtevajo več bajonetov in sulic za štrajkujoče delavce, četrti pa se igrajo z resno obstrukcijo. Dasiravno živi po oficijalnih statističnih podatkih v Budimpešti več nego 150.000 Nemcev, zaprta sta sedaj obe nemški gledališči, in madjarski šovinizem ne dovolj nemščine niti v orfeju niti v obkurnih tingel tanglih. Vse mora biti madjarsko. Dočim pa se briga ogerska zbornica za taka kulturna barbarstva, rešuje agrarno-socialno vprašanje z bajoneti in s popolnim ignoriranjem do cela upravičenih zahtev štrajkujočih delavcev. Dasi se nam zdi štrajk kvaren za vse ogersko kraljestvo in usoden za štrajkujoče delavce same, ki dobivajo svoj zaslužek skoraj le v naturalijah, in ki so nekako sodeležni slabe ali dobre letine v deželi, in dasiravno smo ugovarjali socialistom, da hujšajo uboge delavce k takim uredstvom, obsojamo vendar najodločnejše postopanje vlade, ki hoče s tem, da pošilja v prizadete kraje tuje, večinoma slovaške delavce, rešiti kapitaliste vseh zadreg ter oropati teko delavce vsake nade do izboljšanja odnošajev. Ne kapitalistov, nego delavce tepe vlada, dasi žive prvi v izolaciji, drugi pa v bedi in suženstvu. Leto za letom zapuščajo madjarski delavci domača tla ter beže v Ameriko, vlada se pa ne potrudi, da bi — na korist madjarstva! — uravnala škandalozne razmere. In tako ne pomega Madjarom nič, da potončujejo siloma Nemce, Rusine, Rumune in Slovake, ker neprimerno več izgubi Madjarska svojih deželjanov radi izseljevanja, nego jih pridobi z madjarovanjem drugorodnih otrok in slabčev.

misi in ideje ter igraje odkazuješ svetovom tek v neskončnem prostoru! —

H teč oditi v tiho svojo celico, ozri se je še enkrat na oltar. V tem trenutku pa je razsvetlil rudač blisk cerkvene prostore, in Marijine oči so zle podobo krasne ženske. Pred njim je stala ona, katero je nekdanj toliko ljubil in katero je še vedno nosil v svojem srcu.

Dasi je bila slika le za trenutek razsvetljena, in je blišku sledila še večja tema, ki je zagnila Marijino podobo s temno zaveso, strmela je vendar Marijan še dolgo tja na oltar, ustnice pa so mu trepetale.

„In on Te je spoznal, hu! — in Ti, kaj si sedaj? — Grda...“

Zvrtelo se mu je v glavi, pri je na kolena in vroče solze njegove so močile prah na kamenitih stopnicah oltarja.

„Ko sem došel v samostan, slikal sem Tvojo podobo, božja mati. A kadar sem s čopičem navdihal življenje mrtvemu platnu, bile so moje misli pri njej, pri deklici, ki mi je ogrenila življenje. Šele, ko je bila slika izvršena, sem spoznal, da sem slikal njo. Zdelo se mi je to grešno, in rad bi uničil sliko,

Turški sultan se je bil obrnil za posredovanje v turškem smislu tudi do nemškega cesarja, ki pa mu je odgovoril kakor naš cesar. Ker na turškem dvoru mnogo visokih uradnikov agituje proti sklepom velelastniških zastopnikov ter hujšajo sultana, naj se nikakor ne uda, postaja položaj vedno bolj kočljiv. Sultan se boji menda tudi za svoj prestol, če odneha, pa zanaša se, da se razkadi harmonija velelastij prav tako v nič, če se postavi Turčija po robu, kakor se je razkabila, ko se je ustavila Grčija. Morda ima sultan prav, saj doslej še niso pokazale velelasti nobene posebne energije, katere bi se moglo bati še vedno močno turško cesarstvo.

Dopisi.

Iz Ljubljane, 10. julija. (Slov. učiteljstvo, duhovščina in „Slov. List.“) Bilo je v nedeljo, 4. t. m., ko je odkrilo „Slovensko učiteljsko društvo“ spominsko ploščo pokojnemu prezasluznemu šolniku Andreju Praprotniku v Podbrezju na Gorenjskem. Kot učen učitelj in spoštovatelj Praprotnikov sem se udeležil te slavnosti tudi jaz. Reči smem z mirno vestjo in s polnim prepričanjem, da je navdajala nas vsa, ki smo se zbrali v lepem Podbrezju, da proslavimo svojega voditelja in prvobornika, jedna misel: preživeli bomo lep dan v nekajenem veselju, dostojno završili pomebno in redko slavnost. Ali precej začetek slavnosti nas je preveril: ne veselili se nikdar prej, dokler ne pade dan za gore! Najprej zbrali smo se v cerkvi, da začnemo slavnost s sv. mašo. Bila je natlačena polna bela cerkevica podbreška: na jedni strani stali smo gostje, ki smo prišli od vseh strani, da čujemo v božjem hramu besedo božjo, na drugi strani pa je stalo preprosto kmetiško ljudstvo, ki se je sešlo v cerkvi z jednim namenom, ki je zelo v nekakim posebnim zadovoljstvu toliko gospode v domači cerkvi. In vsi smo čakali! Zdajci zapoje zvonček tam ob vratih zakristijskih, in na propovednico stopi domači gospod kapelan. Hipoma se poleže šum in nemir, sveta tšina zavlađa po hramu božjem — vse nasluša! Vse oči so uprte gori na propovednico, odkoder se razlega božji nauk, odkoder se razlega iz ust svečeniških beseda božja miru in sprave, ki razvema pobožna srca v udani, otroški pobožnosti do Boga, ki dviga naše misli gori pred stol Stvarnikov. Gospod kapelan, mož kakih 26 let, začne. Okolo nstana mu šine nekaj čudea nasmeš: toliko gospode v tej hiši božji, toliko kmetiškega ljudstva v tem svetem domu, kjer vladaj mir, kjer prenehaj strast, in pa tak dan, ki je združil to ogromno množico ob tej propovednici — o, kako lep predmet vse to slavnostnemu govorniku! Ali zmotili smo se pošteno! Najprej polagoma, kakor rahel dežek iz tankega oblaka, so padale na nas besede duhovnikove, potem čedalje bolj in bolj trdo in gosto, in končno so se ulile na uboge poslušalce, kakor se ulije ploha iz temnih, sovražnih oblakov. Uh, še sedaj me stresse, če premišljuješ za se trezno vse to, kar sem slišal ob oltarju, kjer se krotak in miren nekravav daruje vsak dan Gospod in Bog. Govor gospoda kapelana je bilo prav navadno hujšanje kmetiškega ljudstva proti nam — inteligenci. S trdo pestjo nas je bil hudi gospod kapelan, neumljeno je odkrival za vzetim preprostim poslušalcem gnilo telo naše inteligence, bilal je brezobzirno „prosvetljane liberalce in njihovo časopise“, kakor je poročal „Slovenski List“. S propovednice so frčali in frčali po hiši božji „netopirji in sove, ki se boje luči, ki tišče le v temo, v noč iz samega strahu pred jasnimi solnčnimi žarom“. Seveda smo bili ti netopirji in sove mi, ki silimo v „temo brezverstva“ in „pogube“, ki se „bojimo luči svete vere“, ki silimo

ko bi se mogel ločiti od nje; a Tvoji častilci, po božni četnje v samostanu, so postavili sliko edem — v Tebi posvečen oltar.

Hodil sem v cerkev ter iskal pred Tvojo sliko utešitve svoji srčni rani.

A sedaj, ko mi sivi glava, spoznam šele, da v vseh teh urah nisem častil Tebe, da sem bil samo pri njej, da so moje ustnice šepetale svete molitve k Tebi, a misli so sledile njenemu početju in moje oči, zamaknjene v Tvojo podobo, divile so se le krasnemu stasu telesa — grašnice.

Odpusti mi, Marija, ta greh! — Ne zavrzi me, ker sem slikal njo, saj je bila tedaj še nedolžna, čist angelj, in nosila je tudi Tvoje sveto ime! A sadaj — ne, niti trenutka več ne smeš biti onečadčena s sliko grešnice!

Krepko se dvigne Marijan, ne plaši ga strašni cdmev zadnjih besedij, že hoče stopiti na mazo, da uniči le slabo razsvetljeno sliko — kar se strahovito zabliska in — ona stoji v vsej svoji krasoti pred njim. Tu mu omahne roka, — nezavesten se zgrudi po kamenitih stopnicah. In vstal ni nikdar več.

v noč pogubljenja, kakor sili neumna ovca v ogeaj, ki objema in pokončuje njeno stajo! Pa še več je povedal gospod kapelan! Znano mu je, dejal je, da je našemu naobraženemu svetu, in ker je bilo takrat največ učiteljev zbranih, torej našemu učiteljstvu prosto ljudstvo „neumni kmet“, ki „nima pameti in razuma.“ Ali ravno obratno je resnično: mi smo neolikani in neotesani, a kmet, čeprav ne zna več, kot pisati in brati, je izobražen, saj je veren in pobožen, gospoda pa je brezverska, čita časopise, ki so pravi struči dušam človeškim, ki gladijo pot v večno pogubljenje! — Ježili so se nam lasje ob besedah kapelanovih, ki so imele tak smisel, srčala nas je že koža, saj smo bili pripravljeni na najhujše, menili smo namreč, da bo dejal častiti gospod v gorečnosti svoji: kmet, vzemi vsak debel kol in naloži jih tej gospodi po hrbtu, da bo pomnila, kdaj se je osmelila, da je prišla grešnih duš semkaj slavit velikega, velezaslužnega rojaka svojega! — Hvala Bogu, preveč smo se bali, in prinesli smo srečno domov zdrave kosti in celo kožo! Tako je govoril goreči gospod v hiši Gospodovi, o tem pa, kar bi mogel in moral govoriti, nismo čuli niti besede, niti zloga. In menimo, da ni hvalnejšega predmeta za lep, resnično mogočno uprjavljajoč cerkven govor, kakor je življenje Praprotnikovo. Znano je, da je bil pokojni Praprotnik veren, pobožen mož, ki je pel nebrojno nabožnih pesmij v božjo čast, katerega zadaja beseda ob smrti uri je bila: „Marija!“ Imel je priliko takrat gospod kapelan, da bi stavil poslušalcem svojim v vzgled Praprotnika, ki se je popel z lastno močjo tako visoko, da ga hodi slavit naobrazeni svet v tolikem številu. Spodbujal bi lahko kmetiško ljudstvo k delu, k marljivosti, ki dovede človeka lahko do zadovoljstva, do zemске sreče, govoril bi lahko kmetiškim starišem o velikem pomenu ljudske šole, ki zida in utrdi temelj blaginji človeški, in omenil bi končno lahko naporno, toda blagotvorno delovanje našega učiteljstva, ki vzgaja in uči širom slovenske domovine našo dečo, omenil bi lahko ono učiteljstvo, katerega najvrlejši, najvzlednejši član je bil Praprotnik vse svoje žive dni. — Toda o vsem tem niti besedice, niti zloga! Vprašamo se sedaj: Zakaj tako? — Gospod kapelan ni prijatelj ljudski šoli, ni prijatelj našemu učiteljstvu, zatorej uporablja vsako priliko, da ščeje ljudstvo proti šoli in proti glavnemu njenemu faktorju. S takim početjem si ne pridobiva nihče prijateljev, in ako jih kaj ima, mora izgubiti še te! Ko bi ne bili preverjeni, da je prepričano naše kmetiško ljudstvo kolikor toliko o potrebi ljudske šole, bi se bali z opravičenjem, da nam vzraste iz njega mogočno število sovražnikov in nasprotnikov. Potem bi bilo naše delovanje v ljudskih učilnicah otežkočeno do skrajnosti, naše slovensko ljudstvo bi zapalo razdvižanosti in nazadnjaštvu, in rešil ga ne bi niti sam gospod kapelan podbreški! „Slovenski List“ pa, ta rešitelj naroda našega, piše o tej zadevi tako: „Navzoči učitelji so seveda obrnili vse kot napad na se in se precej isti dan maščevali. Pri slavnostnem banketu je neki učitelj nazdravil navzoči domači duhovščini, in njegovi učiteljski kolegi so demonstrativno obseleli. Ne, tako se ne sme slaviti spomin Praprotnikov, spomin moža, ki je živel toliko let z duhovščino v najlepši slogi!...“ Mi pa pravimo, da so ravnali prav naši učitelji, saj smo prepričani, da bi tudi tisti, ki je pisal te besede v „Slov. List“, ne nazdravljali onemu, ki mu bi prilagal na svetem kraju tako krapke in nezasluzene zausnice. In sloga! Prepričani smo do dna duše, da mora hoditi pri vzgoji naše mladine učiteljstvo in duhovščina z roko v roki, ali če so duhovni gospodje taki, kakoršen je ta gospod kapelan, ki ni imel prijazne besede ob svečanem, zasnovanem prazniku našega vrliga „Slov. učit. društva“, tedaj je sloga naravnost nemogoča. Tako bi govoril Praprotnik sam, a mi nismo krivi temu! Kje imamo na Kranjskem Rajce, Gregorčiče, Trstenjake, Spindiče? ... Bodi povedano obmejnim tovarišem in rodoljubom, da imamo težko stališče slovenski učitelji sploh in naša inteligenca posebej pri nas, kjer se v svetišču božjem dela za sloga za skupno delovanje v prid našemu kmetiškega ljudstvu, jedru naroda slovenskega, tako, kakor se je to zgodilo, ko je odkrilo „Slovensko učiteljsko društvo“ spominsko ploščo pokojnemu prezasluznemu šolniku Andreju Praprotniku! Bilo je to 4. julija 1897 v Podbrezju na Gorenjskem. Učitelj Sova.

Dnevne vesti.

V Ljubljani, 13. julija.

— (Občni zbor „Glasbene Matice“) bo, kakor smo že naznanili, v četrtek dne 15. t. m. zvečer ob 8. uri v dvorani „Glasbenega doma“. Pravico do glasovanja imajo društveni člani in svojepravni člani pevskega zbora, ki so že jedno leto pri zboru.

— (Okrajna učiteljska konferenca za ljubljanske slovenske šole) se je vršila dne 12. t. m. Udeležilo se je 56 članov. Predsednik okr. šolski nadzornik F. Levec je poročal o učnih uspehih in opozarjal na to, kar je opazil pri nadzorovanju. Gosp. I. Krulec je poročal z ozirom na upeljavo električne razsvetljave o nesrečah, ki

se morejo primeriti vsled elektrike in o prvi pomoči v takih slučajih, gospod. Gusel pa o risarskih vprašanjih. V knjižnični odsek so bili izvoljeni gg. Maier in Režek ter gospod. Gusel, v stalni odsek gg. Maier in Raktelj ter gospod. Gusel, zapisnikarjema tega odseka pa gospod. Prosenec in gosp. Režek. — Včeraj dopoldne je bil shod učiteljev in učiteljic vseh ljubljanskih ljudskih šol, da voli za dobo šestih let zastopnika učiteljstva v mestni šolski svet. Izvoljena sta bila gg. Jos. Maier in Fran Raktelj.

— (Šolski muzej slovenskega učiteljstva v Ljubljani) Na obnem zboru „Zaveze slovenskih učiteljskih društev“, kateri se bo vršil 4. in 5. avgusta v Celju, poročal bode g. učitelj in urednik Jakob Dimnik o ustanovitvi šolskega muzeja slovenskega učiteljstva v Ljubljani. Muzej ustanovi „Zaveza slovenskih učiteljskih društev“ v proslavo in spomin na 50letno vladanje cesarja Franca Jožefa. „Popotnik“ prijavlja v zadnji svoji številki načrt uredbi tega muzeja. Troški bi se pokrili s prispevki okrajnih učiteljskih društev in s podporami raznih korporacij. Pozdravlja je to misel, jo toplo priporočamo vsem šolskim prijateljem, naj jo vsak po svoji moči podpirajo.

— (Ljubljanski „Sokol“.) Naprošani smo, opozoriti na proste vaje, ki bodo danes zvečer od 1/2 9. do 1/2 10. ure zvečer. Z ozirom na to, da že ni več mesec duij do celjskih slavnosti, je želeli obilne udeležbe. Prihaja vaje bodo v četrtek ob isti uri.

— (Solnčne zavese pred prodajalnicami.) Često so se že slišale pritožbe, da so solnčne zavese pred raznimi prodajalnicami in trgovinskimi izločbami preizkušene, in da vsled tega ovirajo promet. Marsikateri cilinder je na ta način že zadela bitka osoda. Kakor slišimo, sklenil je mestni magistrat ljubljanski vsled množičnih se pritožeb, da se morajo odstraniti, oziroma rekonstruirati vse one solnčne zavese (plahte), ki niso vsaj 2-30 m nad najnižjim nivojem hodnika pričvrščene. Prihrjevanje solnčnih zavese k hodnikom z vrmi ali kakim drugim vezilom pa se bo sploh prepo-vedalo.

— (Iz Litije) se nam piše: Čestokrat se čuje in čita, da je trg Litija v narodnem delovanju, zlasti pospeševanju zlata družbe sv. Cirila in Metoda, nekako vzoren. Bodisi, da Litija to slavo za- služi, ali ne, istina pa je, da delujejo tukajšnje ro- doljubkinje z nenavadno navdušenostjo in gorkim narodnim srcem za našo družbo. Vsemu pa, kar se stori, je podlaga čisto rodoljubje in vse to delovanje je le izpolnjevanje svete naše dolžnosti, katero de- lovanje ne more zahtevati nikake pohvale. Vender je Litijčane nenavada radostno prešinila vest, da priredi pevsko društvo „Slavec“ dne 18. t. m., to je v nedeljo, celodnevni izlet v Litijo in v Smartno. „Vender se nas slovensko središče spozna“, takli smo si, hoteč se z nami bolje seznaniti in v naši družbi prebiti nekaj ur. R-s, hvaležni smo društvu „Slavec“, da nas poseti, hvaležni, da nam priredi krasen slavnosten dan, kateri privabi, kakor čujemo, veliko množico izletnikov. Tudi bližnja in daljna društva našega okraja udeležila se bodo te slavnosti. Litija pa in Smartno sprejmeta drage goste najsr- nejše, in kar najbolj slovesno, in pripravljali odbor skrbi, da bode ta dan ostal izletnikom in nam v živem spominu.

— (V proslavo škofa Barage.) Pše sa nam: Slavnost Baragova ob stoletnici v Dobričah bila je strogo cerkvena. Maj sv. misijonom odkril se je 29. junija krasni spomenik, postavljen v farni cerkvi. Mnogo tujkov in častilcev Baragovih sploh pa je izrazilo željo, naj se priredi splošna ljudska veselica, in to najprimirnejše na rojstnem domu v Mali-vasi, kjer je sedanjí veleposestnik gosp. Julij Treo tudi dal vzdati epomineko ploščo in ljubko uredil sobo, kjer se je slavljencev rodil. Ta ljudska veselica se bo vršila v gradu Malavas, — pol ure od postaje Velika Loka —, v nedeljo 25. julija, če bi bilo vreme neugodno, pa v nedeljo 1. ali 8. avgusta s tem vzporedno: Ob 2. uri po popoldneški službi božji ogled dičnega spomenika ter krasnega kipa v farni cerkvi; potem skupni odhod i šolske mladine z godbo na čelu v Malovas, — pol ure pešpoti, — ondi slavnostni govor, tombola, petje in prosta za- bava, za pijačo in mrzla jedila bo skrbnjeno. Slav- nostni odbor vabi k obilni udeležbi.

— (Električna naprava v Trziču.) Predil- nica in tkalnica za bombaž v Trziču zgradila si bode vodno napravo ob potoku Mošeniku in na- pravo za proizvodnjo električne moči pri sv. Ani. Električni tok vodil se bode v Trzič, kjer se bode prevedena električna sila parabila deloma za raz- svetljava, deloma pa bode gonila stroje v predilnici.

— (Iz logaškega okraja) se nam poroča: X. redni občni „društva učiteljev in šolskih prija- teljev okraja logaškega“ se bo vršil dne 15. julija, kateri dan je določeno tudi odkritje nagrobnega spomenika A. Levsteku. Vzpored: 1. Ob 8. uri sv. maša v pokopališki cerkvi v Idriji. Po sv. maši odkritje nagrobnega spomenika s petjem in nagrob- nim govorom. Po skupnem zajutku 2. odhod v Črni vrh. 3. Občni zbor v Črnem vrhu potem le vzpored: a) Poročilo o društvenem delovanju; b) poročilo blagajnika in volitev 3 pregledovalcev

računov; c) volitev 5 udov v društveno vodstvo; d) določitev letnega doneska za ude; e) volitev de- legatov k obč. zboru „Zaveza“; f) nasveti in želje. Opomba: V Idrijo se odpelje skupno po uradni konferenciji dne 14. julija. — Da se zamore dolo- čiti število udeležencev radi skupnega obeda v Čr- nem vrhu in prenočišča v Idriji, naj se vsak ude- leženec zglašuje do 12. t. m. društvenemu predse- dniku gosp. nadučitelju Josip Bédsek-u v Planini. Udeleženci imajo naslednji dan, t. j. 16. t. m. šole prost dan, a le pod pogojem, da nadomestijo ta pouk pozneje kak četrtek.

— (Nesreče) 68letna Marija Mavsar je v Komnem gledala pretapajoče se fante. Slučajno jo zadene neki kamen, in sicer tako, da je koj na to umrla. — V Znanjih Goricah je 2. t. m. zgorelo poslopje posestnika Petra Oražna. Škoda se ceni na 2000 glđ. — Pri zgradbi cerkvenega stolpa v Moravčah je 8. t. m. padla 19letnemu Jožefu Šešku iz Vodice s kamni napolnjena skrinja na glavo in ga ubila.

— (Ulom) Minoli teden je doslej neznan človek ulomil v pošto v Št. Vidu. Ukradel je samo nekaj malega. V dotični sobi stoječe poštne blagajne se ni dotaknil.

— (Samomor.) 60letni Mihā Škubic v Črnomlju si je prerezal žile na levem laktu in vsled tega umrl. Izvršil je samomor buje radi zakonskih preprirov.

— (Celjska nižja gimnazija) Za kulisami morale so se goditi čudne reči, da se toliko časa ni razpisal dan vpisovanja, da se je razglasil šele zadnji uro in da se sprejemne skušnje vrše kar isti dan, kakor vpisovanje. To potrjuje domnevanje, da se je vpisovanje nalašč odkladalo, z namenom, šolo ali uničiti ali pa jej vsaj škoditi kolikor mogoče. Radi tega bode s pristojnimi faktorji po- šteno obračunati. Sedaj pa je dolžnost vseh rodo- ljubov, da zastavijo vse svoje sile, in z neutrudnim poučevanjem ljudstva pridobijo temu zavodu kar mo- goče največ učencev. Na delo!

— (Nemški strankarski shod planinskih poslancev,) kateri ga se je udeležilo, razvea že ome- njenih 28 državnih poslancev iz raznih krajev, tudi par deželnih poslancev izven Koroške, vršil se je v nedeljo popoldne pri zaprtih durih, ker sicer, če bi bil ljudski shod, bi se zaelo zgoditi z njim ravno tako, kakor z enim v H-bu na Čakem. Na ime glasečo se izkazovalo je moral imeti vsakdo, kdor se ga je hotel udeležiti. K dnevi točki: „Po- ložaj nemškega naroda v Avstriji“ je govoril posl-anc Hohenzollern. Razni govorniki so se veselili, da se drži nemški narod v Avstriji tako trdno in ga za- klinjali, da mora tak ostati tudi zaauprej. Oobrnejša poročila o tem shodu nam je obljubljeno. Brzjavao so zborovalce pozdravili razni nemški prafiski d-želni poslanci in odbori v blaženem „rajhu“, iz Kranjskega pa politični nemški šušmar, profesor Binđer, ki mora imeti seveda povsod svoj nos zraven; dalje župan kočevski in več drugih Koče- varjev, ki tudi svoje ročice stegujejo k materi Germa- niji. Oddahnili so se vsaj!

— (Iz letnega poročila državne velike gimnazije v Celovcu) posnamemo naslednja: Na prvem mesta je natisnjen zgodovinski članek: „Die Zusammenetzung des Kurfürstencollegiums“, kate- rega je spisal profesor A. Grillitsch. Vseh učencev na tej gimnaziji je bilo 417, in sicer 347 Nemcev in 70 Slovencev. Z odliko jih je napravilo 67, prvi red jih je dobilo 265, drugi 30 in tretji red 11 učencev; pousvljavni izpit sme delati 40 učencev. Šolnine se je vplačalo 5820 glđ; ustanov bilo je 57, katere je uživalo 55 dijakov v znesku 5093 gl. 15 kr. — Pregledovaje to letno poročilo smo opa- zili, in tudi že čestokrat čuli pritožbe, zakaj, da je ravno tako hote malo Slovencev označenih v poro- čilu, dočim more že na prvi hip vsakdo izpredvideti, čim prebita imenik učencev, da število ni nikakor v razmerju z dijaki. Slišali smo tudi že, da več slovenskih kmetiskih starišev vpiše svoje sinove v gimnazijo kot rojane Nemce, samo, da se jim ni treba jednega predmeta več učiti. Jsko čudni ljudje! V poznejših letih se pa kesajo.

— (Blamaža škofa Flappa.) Iz Rima se poroča „Jedinstvu“: „Kardinal Rampolla je vrnil škofu Flappu neko njegovo ulogo proti razširjenju glagolice, ne da bi bil ulogo rešil, in ne da bi se bila uloga protokolirala. Vatikan ga je s tem obsodil.“

— (Razpisane službe.) V šolskem okraju Črnomaljskem: 1. Mesto učitelja in voditelja v Preloki z dohodki III. plač. razreda, voditeljsko funkcijsko priklado in prostim stanovanjem; 2. jednaki mesti v Gribljah in Črešnjem vcu z dohodki IV. plač. razreda, fankc. priklado in prostim stano- vanjem. Prošnje za vse tri službe do dne 25. julija okr. šolskemu svetu v Črnomlju. — Pri novoustano- vljenem okrožnem sodišču v Mariboru osem deželnosodnih svetniških mest v VII., šest sodnih tajniških mest v VIII in štiri mesta sodnih pristavov v IX. čin. razreda (pri čemer preneha dosedaj pri okr. sodišču Maribor d. in l. b. d. službujoče osebe dveh okr. sodnikov in sedmih okr. sodnih pristavov.) Prošnje do dne 20. julija predsedstvu sodišča, kjer služijo prosilci.

* (Nemški cesar in avstrijski Slovani) V Wiesbadenu se je te dni predstavljala drama „Der Burggraf“, katero je spisal nemški cesar Viljem II. Drama se naslanja na zgodovinsko dej- stvo, kako je grof Zollernski habsburškim grofom del cesarsko krono na glavo, a tendenca jej je, pokazati, da ima i sedanja zveza mej Habsburžani in Hohenzollerni namen, širiti nemštvo in uničevati slovanske narode. Kako sodi cesarski „pesnik“ o avstrijskih Slovanih, svedočijo verzi, katere govori „Burggraf Friderik Zollernski“: „O Oesterreich, Oesterreich, armes Steirerland! — Dem Bömerkönig steht ihr nua zu Lohn — Dar tsche- chisch fühlt und frech nach Tschechenart — Da deutschen Völker mit dem Szepter weidet.“

* (Svojo taščo do smrti — oklofutal.) V Florisdorfu poleg Dunaja je neki strojavodja svojo taščo, ker se je v pijanosti vanj zakadila ter ga zmerjala, dvakrat klofutnil da je pri tej priči umrla. Strojvodjo Lankoczyja so takoj zaprli. Njegova žena pa sedi radi sleparij za dlje časa v Neudorfu. Lan- koczy je imel s taščo, ko je bila vdova, mnogo let ljubavno razmerje, kočno pa jo je zapustil ter se oženil z njeno — hčerjo. Lupa družina!

Darila:

Uredništvu našega lista je poslalo: Za Prešernov spomenik: Slavno akade- mično ferjalo društvo „Sava“ 14 kron 56 vin. (katere izročimo g. blagajniku pis. društva). — Vivat vrlo akad. društvo, spominjajoče se slavnega pes- nika! Naj bi pogostejše pomemali slovenski rodo- ljubi našo akademično mladino!

Brzjavke.

Dunaj 13. julija. Shod nemškoliberal- nih veleposestnikov, kateri se je vršil pod predsedstvom grofa Thuna, je razglasil resumé, v katerem obsoja jezikovne naredbe, in tirja ohranitev nemških predprav.

Dunaj 13. julija. Ogerski ministerski predsednik, baron Banffy je dospel sem. Kon- feriral je z grofom Badenijem in z grofom Go- luchowskim, potem pa cesarju poročal o ob- strukciji v ogerskem drž. zboru.

Praga 13. julija. Na dan 18. t. m. sklicani shod odposlancev čeških mest je preložen.

Budimpešta 13. julija. Vlada name- rava ugnati obstrukcijo z dolgimi sejami. Seje bodo trajale noč in dan. Po dnevi se bo raz- pravljalo o davčnih zakonih, ponoči o kazen- skem zakonu.

London 13. julija. Danes zjutraj se je začel največji štrajk, kar jih je bilo uprizor- jenih v našem stoletju. Stotisoč industrijalnih delavcev je ustavilo delo. Fond, s katerim razpolagajo štrajkujoči delavci, znaša 30 mi- lijonov goldinarjev. Delavci zahtevajo, naj se uvede osemurni delavnik in naj se jim zvišajo mezde.

Lvov 13. julija. Posl. Szajer je bil radi razžaljenja uradnikov hranilnice v Rze- zowu zopet obsojen na 14 duij zopora.

Poslano.

Dragi gospodje abiturijenti!

Končali ste dolga in težava tek gimnazijskega učenja in sedaj stojite na razpotji, kjer so Vam odprte štiri poti nadaljnjega učenja. Večina Vas se bode posvetila študijam na vseučilišču, in tu na- stopi za Vas zopet nova zatreka, ker so Vam de- loma neznaní koraki, katere morate storiti, ako pridete na vseučilišče. Akad. tehn. društvo „Triglav“ vabi v svoje področje Vas, kateri ste namenjeni na vseučilišče v Gradec. Oao Vam nudi mnogo čes- pisov v čitalnici in jako bogato knjižnico, tambu- raški in pevski klub, za duševni napredek, in sab- ljaški klub za telesni napredek. Društvo „Triglav“ je v Gradcu zbirališče vseh zavednih, narodnih slo- venskih dijakov. V njem goje dijaki skupne ideale ter si pridobijo onega navdušenja in one živavosti, s katero zamorejo v poznejšam življenju delovati v prid in blagor mile naše majke Slovenije. Cenjeni gospodje abiturijenti, ako se hočete o razmerah na vseučilišču poučiti, ako pridete sami v Gradec, obr- nite se vselej do našega društva, katero je zmi- rom radovoljno pripravljeno utreči Vaši želji.

Zlibog dogodi se v zadnjem času la prepo- gosto, da pridejo slovenski dijaki na vseučilišče ter padejo v roke nemškim ali slovensko renegetskim družbam ali društvom, se z njimi bratijo, a druge slovenske dijake prezirajo. Svarimo Vas pred takimi družbami, kajti pri teh ljudeh si ne boste pridobili nikakega spoštovanja ter bodele prezirani od vsa- kega drugega slovenskega dijaka.

Pridite na vseučilišče s zavestjo, da hočete biti vedno narodni Slovenci ter da hočete tudi zmi- rom tako postopati.

Do svidenja kličemo Vam bratski „Na zdar!“ Naslov: „Triglav“, Gradec, Brunngrasse 5.

Za odbor:

m. d. Rado Frlan,

t. č. predsednik,

iur. I. Mencinger,

t. č. tajnik.

Narodno-gospodarske stvari.

— Trgovska in obrtniška zbornica v Ljubljani. (Dalje.) 6.) C. kr. trgovsko ministerstvo doposlalo je zbornici sledeči ukaz: „Kakor je znano častiti zbornici, je trgovsko ministerstvo v ukazu, katerega je objavilo v poštne in brzojavnem naredbenem listu št. 110 iz l. 1894, naročilo poštne zavodom, da se pri izplačevanju poštne nakaznice in poštne hranilnične čekov primerno ozirajo na potrebe strank glede določenih vrst kovanega denarja in kolikor moči zadostijo dotičnim njihovim zahtevam, se jim je ukazalo, da že pri prošnjah za zalogo naznanijo one vrste kovanega denarja, katerih jim je treba, da se morejo ozirati na krajevne potrebe, naznanjene od udeleženi krogov ali sicer po izkušnji jim znane. Ravno tako se je ukazalo zalagajočim poštne blagajnicam, da najskrbnejše ustrezajo tem specializovanim prošnjam za zalogo. Konečno se je v namen, da se poštne blagajnice v prometu s strankami olajša preskrbitev utemeljene potrebe posameznih novčanih vrst, ukrenila odredba, da bodo ne samo po svojem organizmu obstoječe menjalnice mogle ustreči prošnjam poštne blagajnic za menjavo, ampak tudi davčne blagajnice. Častito zbornico vabim, da poroča, če se po njenem mnenju po tej uredbi zadostijo potrebi na določenih novčanih vrstah od poštne strani, in da mi naznani, kaj da je opazila glede povratnega delovanja te, sedaj že 2 leti obstoječe uredbe na potrebo pošiljatev denarnih gotovih v kupčijem prometu.“ Zbornica sporočila je trgovskemu ministerstvu, da se je obrnila v tej zadevi na več večjih obrtnikov in trgovcev in na občinske urade nekaterih krajev, v katerih je denarni promet večji, in potem tudi na gremij trgovcev v Ljubljani ter jih povprašala za mnenje. Po izjavi tega gremija je vspeh visoke odredbe z dne 3. novembra 1894, št. 60.200 p. i. t. m. l. št. 110, dovoljen, in vpeljava, da se za denar na ta način posreduje, jako prikladna. Po izjavah predstojništev mestnih občin Kočevje, Radovljica, Kamnik in Trzin zadoščajo c. kr. poštne uradi lokalnim potrebam c. kr. uradov, in to z določenimi vrstami kovanega denarja. Tržič želi le, da bi c. kr. davkarija izdajala več dvajsetvinskih in manj desetvinskih komadov, Radovljica pa, da bi se v olajšavo denarnega prometa izdali bankovci po 5 kron in da se strogo zaukaže, da poštne uradi ne izplačujejo previsokih svot v goldinarjih in kronah. Nekateri obrtniki pa povdarjajo, da navedeni visoki ukaz na deželi ne bode imel posebnega vspeha, ker c. kr. poštne uradi navadno nimajo denarja in večkrat več dni preteče, predno jim je mogoče izplačati celo poštne nakaznice in poštne hranilnične čeke, glaseče se na manjše svote; o izbiri denarja se pa pač le tedaj lahko govori, če poštne uradi na deželi pri glavnih poštah denar naložijo naroči, sicer se pa mora stranka pač z onim denarjem zadovoljiti, katerega poštne uradi ravno ima.

(Dalje prih.)

Iz uradnega lista.

Izvršilne ali eksekutivne dražbe: Ivana Kamnikarja posestvo v Srednji vasi, cenjeno 4880 gld., dne 19. julija in 21. avgusta v Ljubljani.
Janeza in Ivanke Praznik po Ant. Hočevanju kupljena posestva v Rašičah, cenjena 6615 gld. (ponovljeno) dne 20. julija v Velikih Laščah.
Janeza Arkota posestvo v Ravnemdolu, cenjeno 2975 gld., dne 20. julija in 17. avgusta v Ribnici.
V konkursno maso Karola Vovka spadajoče zemljišče v Št. Vidu, cenjeno 3680 gld., dne 20. julija in 17. avgusta v Zatičini.

Umrli so v Ljubljani:

Dne 12. julija: Pavla Florjančič, zasebnega uradnika hči, 6 mes., Marije Terezije cesta št. 9, črevesni katar.

V deželni bolnici:

Dne 10. julija: Julija Blokar, kajzarjeva žena, 23 let, jetika.

Meteorološko poročilo.

Višina nad morjem 306,2 m.

Julij	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura v °C	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm. v 24 urah
12.	9. zvečer	737,7	18,2	sr. svzh.	oblačno	
13.	7. zjutraj	736,2	13,5	brezvetr.	oblačno	0,9
"	2. popol.	734,5	19,9	sr. jvzh.	oblačno	

Srednja včerajšnja temperatura 19,0°, za 0,7° pod normalom.

Dunajska borza

dne 13. julija 1897.

Skupni državni dolg v notah	102 gld. 15 kr.
Skupni državni dolg v srebru	102 " 25 "
Avstrijska zlata renta	123 " 30 "
Avstrijska krona renta 4%	101 " 20 "
Ogerska zlata renta 4%	122 " 75 "
Ogerska krona renta 4%	100 " 15 "
Avstro-ogerske bančne delnice	952 " — "
Kreditne delnice	967 " 75 "
London vista	119 " 50 "
Španski drž. bankovci za 100 mark	68 " 67 1/2 "
60 mark	11 " 73 "
30 frankov	13 " 13 1/4 "
Italijanski bankovci	45 " 60 "
C. kr. cekini	5 " 65 "

Izdajatelj in odgovorni urednik: Josip Noll.

Dne 12. julija 1897.

3% državne srečke iz l. 1854 po 250 gld.	157 gld. — kr.
Državne srečke iz l. 1864 po 100 gld.	189 " — "
Dunava reg. srečke 5% po 100 gld.	128 " 30 "
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	99 " 80 "
Kreditne srečke po 100 gld.	200 " — "
Ljubljanske srečke	22 " 25 "
Rudolfove srečke po 10 gld.	25 " 25 "
Akcije anglo-avstr. banke po 200 gld.	159 " 50 "
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	478 " — "
Papirnat rubelj	26 1/4 " — "

Privaten uradnik

izvežban v navadnem manipulačnem in knjigovodskem poslovanju ter več slovenske, hrvatske in nemške korespondencije, išče za popoldne, t. j. od 3. ure dalje primernega dela.

Ponudbe pod naslovom „Privaten uradnik“ sprejema iz prijaznosti upravnistvo „Slov. Naroda“. (1017—1)

Stanovanje

v III. nadstropju na Vrtači se odda s 1. avgustom t. l. (981—4)
Več se izve pri F. Supančiču, Rimska cesta 16.

Trgovski pomočnik

ki se je izučil v trgovini mešanega blaga, želi vstopiti 1. avgusta v kako prodajalnico. (1016—1)

Ponudbe vzprejema pod naslovom „Trgovski pomočnik“ iz prijaznosti upravnistvo „Slov. Nar.“.

Mlad, dobro izvežban

Organist

z lepimi spridevali, tudi v Cecilijanskem petju in godbi izurjen, želi premeniti dosedanje mesto s kakim drugim. — Naslov se izve v upravnistvo „Slovenskega Naroda“. (992—3)

Usnjarijo

(1005—2)

z vsoto potrebno opravo, stanovanjem in vrtom v prijaznem mestu na Kranjskem, blizu železniške postaje, se radi boleznitv tako v najem odda. — Kje? pove iz prijaznosti upravnistvo „Slov. Naroda“.

Največji izbor.

Skrbno izdelovanje.

Preobleke.

L. Mikusch

torvarna družba

Ljubljana, Mestni trg 15

Za varstvo občinstva proti vsem ponarejanjem brez vrednosti imam odslej to oblastveno registrovano varstveno znamko.

Jedino pristen

BALZAM

(Tinctura balsamica) iz angelja varuha lekarne in tovarne farmacevtskih izdelkov A. Thierry v Pregradi pri Rogatcu-Slatini.

Po zdravstvenem oblastvu preiskano in ocenjeno. Najstarejše, najreelnejše in najcenejše ljudsko domače zdravilo, tolažeče prsne in pljučne boli, kre v želodcu itd. za notranjo in vnanjo uporabo.

V znak pristnosti je vsaka stekleničica zaprta s srebrnim tobolecem, v katerem je vtisnjena moja firma: „Adolf Thierry, lekarna pri angelju varuhu“. Vsak balzam, ki nima gori stoječe zelene tiskane varstvene znamke, naj se zavrne kot tim manj vredno čim cenejše ponarejanje. Pazi naj se torej vedno na zeleno varstveno znamko zgoraj stoječo! Ponarejalci in posnemevalci mojega jedino pristnega balzama, kakor tudi prodajalci brezvrednostnih ponarejenih, občinstvo slepečih družih balzamskih znamk, se bodo na podlagi zakona za varstvo znamk strogo preganjali in kaznovali. Kjer ni nobene zaloge mojega balzama, naj se naroča naravnost in adresuje: Angelja varuha lekarne (Schutzengel-Apotheke) A. Thierry-ja v Pregradi pri Rogatcu-Slatini. Cena franco za vsako pošto postajo na Avstro-Ogerskem je za 12 malih ali 6 dvojnih steklenic 4 K, v Bosno in Hercegovino 12 malih ali 6 dvojnih steklenic 4 K 60 vin. Manj nego 12 malih ali 6 dvojnih steklenic se ne pošilja. Razpošilja se samo proti poprejšnjemu nakazilu ali povzetju zneska. (837—5)

Pazi naj se vedno natančno na gornjo zeleno varstveno znamko, katero mora imeti v znak pristnosti vsaka steklenica.

Adolf Thierry, lekarnar v Pregradi pri Rogatcu-Slatini.

Izvod iz voznega reda

veljavnega od 1. junija 1897.

Odhod iz Ljubljane (juž. kol.).

Proga iz Trbiča.

(962-156)

Ob 13. uri 5 min. po noči osebni vlak v Trbič, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno; des Selsthal v Anseu, Ischl, Gmundens, Solnograd, Lend-Gastein, Zell ob jezeru, Inomost, Bregenc, Curich, Genevo, Paris, des Klein-Reifling v Steyr, Linz, na Dunaj via Amstetten. — Ob 7. uri 5 min. jutraj osebni vlak v Trbič, Pontabel, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno, Dunaj; des Selsthal v Solnograd, des Klein-Reifling v Steyr, Linz, Budejovice, Plzenj, Marijine var, Heb, Francove var, Karlove var, Prago, Lipsko. — Ob 11. uri 50 min. popoldne osebni vlak v Trbič, Pontabel, Beljak, Celovec, Ljubno, Selsthal, Dunaj. — Ob 4. uri 2 min. popoldne osebni vlak v Trbič, Beljak, Celovec, Franzensfeste, Ljubno; des Selsthal v Solnograd, Lend-Gastein, Zell ob jezeru, Inomost, Bregenc, Curich, Genevo, Paris; des Klein-Reifling v Steyr, Linz, Budejovice, Plzenj, Marijine var, Heb, Francove var, Karlove var, Prago, Lipsko, Dunaj via Amstetten. — Ob 6. uri 39 min. popoldne osebni vlak v Lesce-Bled, (le ob nedeljah in praznikih.) — Ob 7. uri 46 min. zvečer osebni vlak v Lesce-Bled.

Proga v Novo mesto in v Kočevje.

Ob 6. uri 15 min. jutraj osebni vlak. — Ob 12. uri 5 min. popoldne osebni vlak. — Ob 6. uri 30 min. zvečer osebni vlak.

Prihod v Ljubljano (juž. kol.).

Proga iz Trbiča.

Ob 5. uri 52 min. jutraj osebni vlak s Dunaja via Amstetten, Solnograda, Linca, Steyra, Gmundens, Ischla, Anseu, Paris, Genevo, Curich, Bregenc, Inomost, Zella ob jezeru, Ljubna, Celovec, Beljaka, Franzensfeste. — Ob 7. uri 55 min. jutraj osebni vlak iz Lesce, Bleda. — Ob 11. uri 20 min. popoldne osebni vlak s Dunaja via Amstetten, Karlovih varov, Heba, Marijinih var, Plznja, Budejovice, Solnograda, Linca, Steyra, Paris, Genevo, Curich, Bregenc, Inomost, Zella ob jezeru, Lend-Gastein, Ljubna, Celovec, Lica, Pontabla. — Ob 4. uri 57 min. popoldne osebni vlak s Dunaja, Ljubna, Selsthal, Beljaka, Celovec, Franzensfeste, Pontabla. — Ob 9. uri 6 min. zvečer osebni vlak s Dunaja via Amstetten in Ljubno, iz Lipskega, Prago, Francovih varov, Karlovih varov, Heba, Marijinih varov, Plznja, Budejovice, Linca, Steyra, Solnograda, Beljaka, Celovec, Pontabla. — Ob 10. uri 25 min. zvečer osebni vlak iz Lesce-Bleda (le ob nedeljah in praznikih)

Proga iz Novega mesta in iz Kočevja.

Ob 8. uri 19 min. jutraj osebni vlak. — Ob 2. uri 35 min. popoldne osebni vlak. — Ob 8. uri 55 min. zvečer osebni vlak.

Odhod iz Ljubljane (drž. kol.) v Kamnik.

Ob 7. uri 25 min. jutraj, ob 2. uri 5 min. popoldne, ob 6. uri 50 min. zvečer, ob 10. uri 35 min. zvečer. (Poslednji vlak le ob nedeljah in praznikih.)

Prihod v Ljubljano (drž. kol.) iz Kamnika.

Ob 6. uri 55 min. jutraj, ob 11. uri 8 min. popoldne, ob 6. uri 20 min. zvečer, ob 9. uri 55 min. zvečer. (Poslednji vlak le ob nedeljah in praznikih.)

Prodajalka

(1012-2)

katera ima veselje tudi za gostilno, vzprejme se takoj v prijetnem velikem trgu na Notranjskem. Več se izve pri upravnistvu „Slov. Naroda“.

Trgovski pomočnik

izurjen v manufakturi, 19 let star. išče službe.

Ponudba pod „Trgovski pomočnik št. 1015“ na upravnistvo „Slov. Naroda“. (1015—1)

Komptoirist

29 let star, več slovenskega in nemškega jezika v pisavi in govoru, išče službe. (976—2)

Natančneje pove upravnistvo „Slov. Naroda“.

Kavcije zmožen

gostilničar

ki je več obeh deželnih in italijanskega jezika, se išče za neko hotelsko restavracijo. (981—3)

Več v upravnistvu „Slovenskega Naroda“.

Sreča!

Udovec srednje starosti, posestnik, blizu nekega mesta na Dolenjskem, z dvema odraslimi sinoma, ki sta deloma že preskrbljena, išče tem potom soprogo. Pogoji: starost 40 do 50 let, dobra gospodinja, zdrava, 800 do 1000 gld. gotovine, katera se na posestvu zavaruje.

Blagovoljne ponudbe pod: „J. M. poste restante Rudolfovo, Kranjsko“. (980—3)

Dr. Friderika Lengiela

Brezov balzam.

Že sam rastlinski sok, kateri teče iz breze, ako se navrti njeno deblo, je od pamtveka znan kot najizvrstnejše lepilo; ako se pa ta sok po predpisu izumitelja pripravi kemičnim putem kot balzam, zadobi pa čudovit učinek.

Ako se namaže zvečer z njim obraz ali drugi deli polti, ločijo se že drugi dan neznatne luskine od polti, ki postane vsled tega čisto bela in nežna.

Ta balzam zgledi na obrazu nastale gube in kožave pike ter mu daje mladostno barvo; polti podleže beloto, nežnost in čvrstost; odstrani kaj naglo pege, žolavost, ogerce, nosno rudečico, zajedce in druge nesnažnosti na polti. — Cena vrču z navodom vred gld. 1.50.

Dr. Friderika Lengiela

BENZOE-MILO.

Najmilejše in najdobrodejnejše milo, za kožo nalašč pripravljeno, 1 komad 60 kr. (329—9)

Dobiva se v Ljubljani v Ub. pl. Trnkóczy-ja lekarni in v vseh večjih lekarnah. — Poštna naročila vzprejema W. Henu, Dunaj, X.

Lastnina in tisk „Národne Tiskarne“.